

abbi **glines**

Ha
az enyém
lennél

A VINCENT FIÚK ELSŐ RÉSZÉ

Dream
válogatás

Csábuljon el a vonzás és áruulás e forrón sistergő krónikájától!

„Volt Beau-ban valami rossz, ami vonzott. Mi ütött belém? Miért akartam annyira vétkezni?”

Ashton kezd belefáradni, hogy folyton a jó kislányt kell adnia, alkalmazkodni szülei és barátja, Sawyer Vincent elvárásaihoz. A fiú maga is a tökéletesség élő szobra, a gimnázium bálványozott élsportolója, minden lány álma. Ám amikor elmegy nyaralni a családjával, Ashton szeme megakad udvarlója unokafivérére, Beau-n. Nála szexisebb srácot életében nem látott, és bár a fiú a kisváros rossz hírű fekete báránya, végzetesen vonzódik hozzá.

Beau a testvéreként szereti Sawyert, ezért százszor is meggondolja, mielőtt nyitni merne a tabunak számító Ashton felé. Gyekszik távol tartani magát tőle, noha kölyökkora óta szereti.

Amikor Ashton fel akarja eleveníteni a gyerekkori barátságot Sawyer távollétében, Beau tudja, hogy nemet kellene mondania.

Egyikük sem szeretne fájdalmat okozni Sawyernek, ám minél inkább igyekeznek kerülni egymást, annál hevesebb lesz a vonzalmuk. Aminek egyre nehezebb ellenállni...

*Dream
válogatás*

Abbi Glines Birminghamben, Alabama államban született. A kisvárost, Sumitont, ahol felnőtt, tizennyolc évesen hagyta ott középiskolai szerelme kedvéért.

Abbi most Fairhope-ban él, három gyermekével és férjével, Keith-szel. Az élete soha nem unalmas, mert Keith mindig bebizonyítja, hogy mindig van egy új élmény, ami felfedezésre vár.

Abbi több regénye bekerült a USA Today, a The New York Times és a Wall Street Journal bestsellerlistáira.

Mikor Abbi épp nem a számítógépe előtt ül, a gyermekeit szállítja sűrű társasági programjaikra. Azt is mondhatnánk erre, hogy mellékállásban az ő sofőrjük. Előkelő megbízatás ez.

Tudjon meg többet a szerzőről és a regényről:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Bár klasszikus szerelmi történet, mégis meghaladja a szokásos kliséket. A vágy és tiltás közötti belső vívódást a beteljesülés füledt jelenetei teszik pikánssá.”

School Library Journal

„Ki ne kedvelné a rosszfiúkat! Pontosan ez teszi olyan szívdöglesztően ellenállhatatlanná Beau Vincentet is. Ő és Ashton tökéletes pár, nem tudok betelni velük! Remélem, az író nő tovább szövi életük fonalát: olvashatunk az esküvőjükéről, a gyerekeikről és így tovább. Minél több könyvet várok róluk!”

Amazon

„Abbi Glines egyszerűen döbbenetes! Ragyogó a stílusa. Mikor kinyitom valamelyik könyvét, olyan, mintha egy értékes ajándékot bontanék ki. Hőseinek jellemében pontosan annyi rosszaság keveredik, amennyi még megengedhető és izgalmas. Nem kivétel e szabály alól a két szexi Vincent fiú sem! Abbi szereplői ugyanakkor hús-vér figurák, akiknek saját arcuk van. Soha nincs az az érzésem, hogy valamelyikkel már találkoztam egy másik sorozatban. Ez a legjobb regény, amit valaha is olvastam. Az ember azt kívánná, bár soha ne érne véget.”

Goodreads

„Történet egy nehéz választásról, a barátságról, a család hatalmáról, vad vágyakról és a szív szaváról. Ez húzta a szívem a megfelelő helyre.”

Tina Reber – A Spontán szerelem szerzője

abbi glines

Ha az enyém lennél

— részlet —

1. fejezet

ASHTON

Miért nem tudtam hazaérni anélkül, hogy összeakadjak velük? Egyáltalán nem voltam olyan hangulatban, hogy eljártsszam az irgalmas szamaritánust Beau-val és a barátnőjével, azzal az olcsó kis lotyóval szemben. Mégis lelassítottam és kihúztam az útszélre Beau mellé, aki némi távolságból szemlélte öklendező csaját. Szemlátomást nem indult be a rókázástól.

– Hová tetted a teherautódat, Beau? – kérdeztem a tőlem telhető legbosszúsabb hangnemben.

Azt az ostoba, szexi vigyorát villantotta rám, amitől minden nőtársam elolvad ebben a városban. Szívesen hinném, hogy immunis vagyok vele szemben ennyi év után, de sajna nem. Hogyan is tudnék ellenállni városunk fekete bárányának?

– Na, nézd csak, a tökéletes Ashton Gray még kísérik a végén – mondta a szavakat elnyújtva, miközben behajolt a nyitott ablakomon.

– Sawyer nincs a városban, így hát ez a kiváltság engem illet. Ő biztosan nem hagyná, hogy részegen ülj a volán mellé, ahogyan én sem.

Beau felkuncogott. Kéjesen beleborzongtam. Nagy ég, még a nevetése is szexi!

– Kösz, szépségem, de megoldom a dolgot. Ha Nic befejezte a rókázást, bevágom a teherautómba. Öt kilométert csak le tudok nyomni a házukig. Menj nyugodtan tovább! Nem Bibliaórán kellene lenned valahol?

Értelmetlen lett volna vitába szállni vele. Kitejt volna tőle még pár rosszmájú megjegyzés, és a végén teljesen elborult volna az agyam. A gázra tapostam, és befordultam a parkolóba. Még mit nem, nem engedhetem, hogy ittasan üljön a volánhoz! Ez a srác egy szavával fel tud húzni, én pedig keményen dolgozom azon, hogy mindenkivel kedves legyek. Körbenéztem az autókon, hol találok Beau vén, fekete Chevy teherkocsiját. Miután felfedeztem, odamentem hozzá, és az orra elé tartottam a kezem.

– Vagy odaadod a kocsikulcsod, vagy magam nyúlok a zsebedbe. Na, mi legyen, Beau? Azt akarod, hogy kikutassam a zsebeidet?

Halvány félmosoly suhant át az arcán.

– Ami azt illeti, még élvezném is, ha arrafelé kotorásznál, Ash. Kezdjük máris a kettes számú opcióval.

Elöntött a forróság, és piros foltok ültek ki az arcomra. Nem volt szükség tükörre, hogy tudjam, vörös vagyok, mint a főtt rák. Beau eddig soha nem flörtölt velem, nem tett félreérthető megjegyzéseket. Történetesen én voltam az egyetlen elfogadhatónak mondható nőnemű lény a suliban, akit levegőnek nézett.

– Meg ne próbálj hozzá érni, te buta liba! A kulcs ott van a teherautó gyújtáskapcsolójában – emelte fel a fejét Nicole, Beau régi-új barátnője, miközben hátravetette a vállán sötétbarna haját, és rám vicsorgott.

Vérágas kék szempárja gyűlölettől eltelve vigyázta, hogy hozzá ne merjek érni a tulajdonához. Nem vettem róla tudomást, és Beau-ra se néztem vissza. Ehelyett sarkon fordultam, és megindultam a teherautója felé. Közben azt magyaráztam magamnak, hogy mindezt Sawyerért teszem.

– Gyerünk, szálljatok be a kocsi! – förmedtem kettejükre, mielőtt becsusszantam a volán mögé.

Közben azonban nehéz volt nem arra gondolnom, hogy először ülök Beau teherautójában. Minekutána tömérdek éjszakán át egymás oldalán hevertünk a háztetőnkön, és arról a napról ábrándoztunk, amikor megkapjuk a jogsinkat, meg hogy hová mindenhová megyünk majd a nagyvilágban, most tessék, tizenhét évesen itt gunnyasztok a kocsijában. Beau az autóhoz támogatta Nicole-t, és a hátsó ülésre huppantotta.

– Heverj el, amíg újra nem kell rókáznod. Aztán nekem az ablakon át add ki a taccsot! – reccsent rá, miközben kinyitotta a vezetőülés ajtaját.

– Ugorj ki, hercegnőm! Nic nincs magánál, nem érdekli, én vezetek-e vagy sem.

Szorosabban megmarkoltam a kormányt.

– Nem engedem, hogy te vezess! Még a szavakat is nehezen ejted. Nem kockáztathatod meg ilyen állapotban!

Már azon volt, hogy visszaszól, de aztán csak elmormolt a foga között valami káromkodásfélét, majd rám vágta az ajtót, körbesétálta a teherautót, és beszállt mellém az utasülésre. Egy kukkot sem szólt, én pedig nem néztem rá. Sawyer nélkül elfogódott voltam a társaságában.

– Ma estére eleget vesződtem nőkkel. Ez az egyedüli oka, amiért hagyom, hogy te vezess – dörmögte, ezúttal folyékonyan.

Nem lepett meg, hogy részegségében ennyire ura a beszédének. Ez a srác alaposan a pohár fenekére nézett még mielőtt a vele egyívású fiúk megitták az első sörüket. Egy ilyen fess ábrázattal, amilyen neki van, az idősebb csajok figyelmét is felkeltette. Jóval azelőtt, hogy mi elkezdtük volna, mezei bulikra hordta őket.

– Nem kellene vitatkoznunk, ha nem ázol el – vontam meg nagy nehezen a vállam.

Hangosan felkacagott.

– Te aztán magad vagy a tökély, nem igaz, Ash? A tiszteletes úr imádott leánykája. Volt idő, amikor sokkal, de sokkal szórazottatöbb voltál. Mielőtt smárolni nem kezdted Sawyerrel, jól kijöttünk egymással. – Leste, milyen hatást váltanak ki a szavai. Nehéz volt az útra koncentrálni így, hogy magamon éreztem a tekintetét. – Minden csínytevésemben benne voltál. Sawyer volt a mintafiú hármunk közül, mi ketten azonban égetnivaló kölykök voltunk. Mi történt veled, Ash?

Mit is mondhattam volna erre? Hol van már az a kislány, aki valaha felfújhatós rágót csórt a Beugró nevű miniboltban, máskor meg elrabolta az újságkihordó fiút, és miután megkötözte, kék festékbe mártogatta az újságjait, ezeket hagyta ott a házak küszöbén. Hol van már az a csitri, aki hajnali kettőkor kilopózva az éjszakába vécépapírt göngyöltett szét az udvarokon, a bokrokból meg vizes lufikkal hajigálta meg az autókat. Ha bárkinek mesélnék erről, el se hinné. Persze Beau-n kívül.

– Felnöttem – feleltem végül.
– Teljesen megváltoztál, Ash.
– Kiskölykök voltunk, Beau. Igen, mi ketten mindig bajba kerültünk, amiből általában Sawyer húzott ki minket. De hát gyerekek voltunk. Most már másmilyen vagyok.

Egy pillanatig hallgatott. Fészkelődni kezdett az ülésen, és éreztem, hogy immár nem rám szegezi a tekintetét. Korábban nem folytattunk ehhez hasonló beszélgetést. Még ha kellemetlen volt is, tudtam, hogy bőven itt az ideje. Sawyer mindig útjában állt, hogy kibéküljek Beau-val, hogy helyreállítsam a régi barátságot, ami ki tudja, miért lett semmivé. Egyik nap még ő volt a legjobb barátom, ám a következőn már csak a fiúm unokatestvérét láttam benne.

– Tudod, nagyon hiányzik az a régi lány. Izgalmas volt, mulatságos. A tiszteletes úr tökéletes leánykája, aki a helyére lépett, totál szívás.

Bántottak ezek a szavak. Talán mert ő mondta ki őket, talán mert szíven találtak. Nem mintha soha nem gondoltam volna arra a régi kislányra. Haragudtam Beau-ra, hogy felemlegette a hiányát, amit én is éreztem. Hisz olyan keményen dolgoztam, hogy bezárva tartsam az egykori rosszcsontot. Most, hogy valaki a kiszabadítását követelte, nehezebb volt őt féken tartanom.

– Inkább legyek a tiszteletes lánya, mint holmi részeges kurva, aki lehányja magát – szaladt ki a számon, még mielőtt megdöglőhottam volna magam.

Halk kuncogást hallottam az oldalamon. Meglepetten pillantottam Beau-ra, aki annyira lecsúszott az ülésen, hogy feje a

kopott bőrtámlán és nem háta mögött az ablaküvegen nyugodott.

– Amint látom, mégsem vagy tökéletes. Sawyer soha nem szólna le senkit. Tudja, hogy szádra vetted a „kurva” szót?

Ezúttal olyan szorosan markoltam meg a kormányt, hogy belefehéredtek az ujjperceim. Beau megpróbált bevadítani, és jól csinálta. Mit felelhettem volna erre a kérdésre. Az igazság az, hogy Sawyer-t megdöbbené, ha megtudná, hogy valakit kurvának tituláltam. Kívált, ha ez a valaki az unokafivére barátnöje.

– Nyugi, Ash, ne félj, nem árullak be. Hisz évekig őriztem a titkaidat. Jó lenne tudnom, hogy az én Ashem ott rejtőzik még valahol a tökéletes álarc mögött.

Csak azért sem néztem rá. Ez a beszélgetést kezdett kellemtelen lenni.

– Senki nem tökéletes. És nem is játszom meg magam, mintha az lennék – mondtam, ami nem volt igaz, és ezt mindketten tudtuk.

Sawyer igenis tökéletes volt, én pedig keményen dolgoztam, hogy méltó legyek a szerelmére. Az egész város tudta, hogy a nyomába sem érek. Ő aztán feddhetetlen volt.

Beau kurtán felnevetett.

– De igen, Ash, megjátszod magad.

Beálltam Nicole kocsifelhajtójára, Beau azonban meg se mozdult.

– Nincs magánál, segítened kell – fogtam suttogóra a hangom, attól tartva, hogy kiérzi belőle a sértettséget.

– Arra kérsz, hogy segítsek egy rókázó kurván? – kérdezte csipkelődve.

Felsőhajtottam, és ezúttal rápillantottam. Bukott angyalra emlékeztetett, ahogy a holdvilág fénykörbe vont a napcsókolta szőke haját. A szemhéja le-lecsukódott, s sűrű pillái eltakarták mogyoróbarna szempárját.

– A te barátnőd. Segíts, légy szíves! – igyekeztem haragos hangot megütni.

Most, miután megengedtem magamnak, hogy ilyen közélről tanulmányozzam Beau-t, nehéz volt rá haragudni. Továbbra is a régi kisfiút láttam benne, akit egykor tökéletesnek hittem. A közös múltat nehéz feledni, mindig ott áll majd kettőnk között, megakadályozva, hogy megint közel kerüljünk egymáshoz.

– Kösz, hogy emlékeztetsz – mondta, és miközben a kilincsért nyúlt, továbbra is engem nézett.

Lesütöttem a szemem, és ölbe tett két kezemet tanulmányoztam figyelmesen. Nicole mocorogni kezdett az autó hátuljában, meg-megingatva a járművet, a jelenlétére figyelmeztetve kettőnket. Néhány további néma pillanat után Beau végül kinyitotta a kocsiajtót.

A ház bejáratához cipelte Nicole ernyedt testét, és bekopogtatt. Az ajtó kinyílt, ő pedig eltűnt mögötte. Vajon Nicole mamája fogadta? Hogyan vehette, hogy a lánya részegen esik haza? Megengedte-e Beau-nak, hogy a szobájába vigye Nicet? És ő, ő vele marad? Mellébújik az ágyba, és mellette alszik? Hanem, még mielőtt túlon túl elragadt volna a képzeletem, megjelent a küszöbön.

Miután beült mellém a teherautóba, indítottam, és megindultam a lakókocsitelep felé, ahol lakott.

– Szóval, mondd csak, Ash, azért ragaszkodtál ahhoz, hogy hazavigyél egy részeg alakot és a szajha barátnőjét, mert te min-

denkin segítesz? Azért kérdem, mert tudom, hogy nem nagyon bírsz. Miért olyan fontos akkor, hogy biztonságban hazaérjek?

– Beau, a barátom vagy. És természetesen kedvellek. Ötéves korunk óta vagyunk jóban. Még ha nem is lógunk együtt, és nem terrorizáljuk a környéket, azért törődöm veled.

– Mióta?

– Mit mióta?

– Mióta törődsz velem?

– Micsoda kérdés ez, Beau? Hisz tudod, hogy mindig is így volt – feleltem, noha tudtam, hogy nem hisz nekem.

A helyzet az, hogy nem is igazán beszéltünk egymással. Nicole általában különböző testrészein lógott, mikor pedig mégis szóba állt velem, akkor is csak azért, hogy elsüssön valami szellemességet.

– Alig veszel rólam tudomást – mondta.

– Ez nem igaz.

– Egész évben egymás mellett ültünk törin, de te alig néztél az irányomban – kuncogott. – Ebédnél sem nézel rám, holott ugyanannál az asztalnál ülünk. Minden héten kint bulizunk a réten, és ha egyáltalán felém fordítod felsőrendű tekinteted, akkor is megvetés sugárzik belőle. Ezért megdöbbsz kissé, hogy továbbra is a barátodnak tartasz.

Terebélyes virginiai tölgyek mutatták a lakókocsi-telep bejáratát, ahol Beau egész életében élt. E dús szépségű déli táj azonban csalódást okozott, mikor befordult az ember a föld-útra. A fákon túl egészen másfajta látvány fogadott. Elnyűtt lakókocsik sorakoztak itt, az eléjük fogott ócska tragacsokkal, közöttük ütött-kopott játékok hevertek szanaszét. Nem egy

ablakot bedeszkáztak, vagy műanyag takarta. De semmin nem csodálkoztam. Még azon az öregemberen sem lepődtem meg, aki a kocsija lépcsőjén ült egy szál alsóban, és cigi lógott a szájából. Kívül-belül ismertem én ezt a telepet. A gyerekkoromhoz tartozott. Beau-ék lakókocsija előtt megálltam. Könnyebb lett volna azt gondolnom, hogy csak a szesz beszélt belőle, de tudtam, hogy nem így van. Több mint négy éve nem maradtunk négyszemkőzt. Attól a pillanattól fogva, hogy járni kezdtünk Sawyerrel, megváltozott a kapcsolatunk.

Mély levegőt vettem, aztán szembefordultam vele.

– Az órán nem szoktam beszélgetni. Nem szólok senkihez a tanáron kívül. Ebédnél viszont te nem szólítasz meg, ezért fordulok arra, amerre ülsz. Ha magamra vonnám a figyelmed, csak kigúnyolnál. A réten pedig nem rád nézek megvetően, hanem Nicole-ra. Jobbat érdemelnél.

Sietve elhallgattam, nehogy valami butaság csússzon ki a számon.

Félrebillentette a fejét, mintha engem tanulmányozna.

– Nem igazán csíped Nicole-t, ugye? Nem kell aggódnod, mert bejön neki Sawyer. Sawyer megbecsüli, amit kapott, és nem akarja elrontani. Nicole a nyomodba se léphet.

Nicole bele volna zúgva Sawyerbe? Hisz egyfolytában Beau-t nyalja-falja. Soha nem vettem észre, hogy érdekelné Sawyer. Tudom, hogy hetedikben jártak úgy néhány hétig, de hát az olyan régen volt, hogy talán igaz se volt. Különben is, Nicole most Beau-val van. Miért kellene neki más?

– Nem tudtam, hogy tetszik neki Sawyer – mondtam továbbra is hitetlenkedve, hisz a fiúm nem is volt az esete.

– Meglepettnék látszol – mondta Beau.

– Hát, ami azt illeti, az is vagyok. Úgy értem, ott vagy neki te. Miért ácsingózna akkor Sawyer után?

Beau ajka elégedett mosolyra görbült, s mogyoróbarna szeme megvillant. Rájöttem, hogy olyasmi csúszott ki a számon, ami félreérthető, és ő minden jel szerint félre is értette.

A kilincserő nyúlt, aztán még visszanézett rám.

– Nem tudtam, hogy az ugratásaim zavarnak, Ash. Felhagyok velük.

Nem erre számítottam. Mivel nem jutott eszembe értelmes válasz, csak ültem ott, viszonzva a pillantását.

– Holnap kora reggel visszaviszem a kocsidat hozzátok, még mielőtt a szüleid meglátnák ott az autót.

Ezzel kilépett a teherkocsiból. Néztem, miként indul a lakókocsijuk felé, a létező legszexisebb, ruganyos járással. Szükségünk volt erre a beszélgetésre, akkor is, ha félő volt, hogy őt illetően elragad majd a képzeletem. Titkos imádatomnak a környék fekete báránya iránt továbbra is titokban kellett maradnia.

Másnap reggel a kocsifelhajtón találtam az autót, ahogy Beau ígerte. Az ablaktörlő alatt egy levélkét is felfedeztem. Amint elolvastam, halvány mosoly költözött az ajkamra.

„Köszönöm a tegnapi estét. Hiányoztál.” – ez állt a papíron, amelyre mindössze egy B-betűt biggyesztett aláírás gyanánt.

